

## HIVATÁSUNK ISTEN MUNKATÁRSÁVÁ LENNI

1 Kor. 3,7—9.

Pál apostol második hittérítői útja alkalmával jut el Korintusba. A nyüzsgő, eleven nagyvárost csakhamar megkedveli. Nem csoda, hogy ez a gyülekezet annyira szívéhez nő. Másfél évet tölt e gyülekezetben s örömmel látja, hogy milyen figyelmesen hallgatják az evangéliumot. Talán ezért lepődik meg, amikor hozzá érkezik a hír, hogy a korintusi gyülekezetben a pártoskodás szelleme ütötte fel fejét. De ezen a döbbeneten s meglepetésen felülkerekedik az apostol erős hite és útjára indul az első korintusi levél, hogy helyes útra térítse a pártoskodókat, megnyugtassa a háborgó lelkeket s erőt adjon az egész gyülekezetnek.

Szebben és igazabban ma sem tudnánk megfogalmazni az egységbe fogó hit lényegét, mint Pál apostol tette. A hívőnek szebb s magasztosabb hivatása van, minthogy azt széthúzással, gyűlölködéssel beárnyékolja, mert „mindnyájan Isten munkatársai vagyunk“. Ugyanezért állunk munkánk mezején, akár a magot hintjük, akár öntözzük a növekvő vetést, hogy Istenországa termése bőséges és áldott legyen.

Sokféleképpen próbálták értelmezni, mit ért Pál apostol az „Isten munkatársai“ kifejezés alatt. A mi unitárius felfogásunk az, hogy mi együtt vagyunk munkatársai Istennek. Isten teremtő gondolatának hordozói vagyunk s Vele együtt dolgozunk az egyházunkért. Isten szántóföldje az, amelyen mi szántunk, Isten háza az, amelyet mi együtt építünk. És Isten velünk van ebben a munkában, mint szerető Atya, akivel együtt szántunk, együtt építünk.

Az apostol megfogalmazása azonban elsősorban nekünk lelkészeknek döntő jelentőségű, mert számunkra élethívatus. Mi lehetünk és nekünk kell lennünk Isten munkatársai, akik a hívő lélek barázdájában szórjuk az evangélium magvait, akik az emberi lelket akarjuk szebbé formálni.

Isten munkatársa! Érzitek-e e szavak gyönyörűségét, de nehéz súlyát, felelősségét is? Micsoda cím! Milyen kitüntetés reánk nézve!

Isten örökkévaló és végtelen, mindentudó és mindenható. A tökéletesség maga, akiben nincs változás, akibe torkollik tér és idő.

Isten úgy szól hozzánk, mint az édesanya kis gyermekéhez, mint a mester kis inasához. S hogy valóban munkatársaivá nőjünk, az a legelső, hogy bennünk is kigyúljon a hívatus tüze, hogy lelkünk átforrósodjék hívő szavára.

Második kötelességünk nekünk unitáriusoknak megismerni Istent, akinek munkatársai vagyunk. Kialakítani lelkünkben azt az Istenképet, aki mint szerető Atya él és munkálkodik, s irányítja az életünket. Szükségünk van a helyes istenismeretre, amely lelkünk mindennapi élménye lesz. Csak így tudjuk felfogni céljait.

Ezek a célok itt és most valósulnak meg s a hívő ember által lesznek nyilvánvalóvá. Mindnyájan hordozunk tehát magunkban valamit ez isteni célokból: ki többet, ki kevesebbet. Am nem ez a fontos. Mert Isten világszépítő tervében nem' bír különösebb jelentőséggel, hogy valaki

plántál, vagy öntöz. A hangsúly azon van, hogy feladatunkat maradéktalanul elvégezzük, hogy Istennek segítségére legyünk. Annyit, amennyit erőnk és tehetségünk megenged! De ebbe aztán adjuk bele lelkünk legjavát, legdrágább értékeit. Az a gyülekezet, melyet a mi felelősségünkre bízott Isten, hadd lássa meg bennünk — akár szószéken állunk, akár a közösségi élet részesei vagyunk — Isten munkatársát.

És e munkában nem vagyunk egyedül. Mert egyik a másikkal — együtt — szolgatársakként vagyunk Isten munkatársai. Ebben az egyszerű igazságban micsoda erőforrás van, de milyen nagy felelősség is!

Nem vagyunk egyedül, előttünk mások jártak, sokan. Az elődök munkáját mindig meg kell becsülnünk, számba kell vennünk. Sokkal több alázattal és bizalommal, több reménységgel és hálaadással kell beállni a barázdába, mint általában szoktuk. Elődeinket is Isten hívta el és állította munkába, és ezért azoknak a munkájában is benne vannak az Ő céljai. Néha nagyon elrejtetten, sokszor szemmel nem is láthatóan — s mégis benne vannak.

Felelősség az, hogy a lelkész néha több évtizedig tartó szolgálatával rányomja a maga egyéniségének, teológiájának, emberi magatartásának bélyegét a gyülekezetre s azt egy bizonyos mértékig legalább is, a maga képére formálhatja. Az „én gyülekezetem“, szoktuk mondani büszkeséggel, féltő szeretettel. Bizonyára van ennek a kifejezésnek jó értelme is, ha a felelősséget, az elkötelezést, a hűséget akarja kifejezni. Nagy baj azonban, ha hiányzik belőle Isten munkatársának alázata, szerénysége. Annak a tudata, hogy nem a „miénk“ a gyülekezet, hanem azé, akitől a hivatást vettük — Istené.

Az előttünk járók szolgálatában Isten szerzett növekedést és adott jó gyümölcsöket. A magunkéban is csak tőle várhatjuk ugyanezt. Ez a reménység szeretetet, tiszteletet, megbecsülést teremthet bennünk egymás iránt, akik Isten munkatársai. Ámen.

SZABÓ ÁRPÁD

## EGYHÁZI ÉLET

*Az Egyházi Képviseelő Tanács* első évnegyedi gyűlését f. év február 26-án tartotta, amikor Dr. Kiss Elek püspök és Dr. Barabássy László főgondnok elnöklete alatt különböző egyházközségi, egyházköri és egyetemes egyházi ügyekkel, valamint a f. évi Egyházi Főtanács előkészítésével foglalkozott.

E. K. Tanács az egyházközségek jelentéseiből megaláztatással vette tudomásul, hogy 1970-ben műemlék-jellegű templomaikon és a nem-műemlék jellegű egyházi épületeken nagy értékű javítási munkát végeztek.

A lelkésznevelés érdekében 24 teológiai hallgatónak, az 1970/71 tanév második félévére, E.K. Tanács több ezer lelei összegű ösztöndíjat és tanulmányi segélyt juttatott.

*Az Egyházi Főtanács* 1971. március 21-én tartotta évi rendes gyűlését Dr. Kiss Elek püspök és Dr. Barabássy László főgondnok elnöklete alatt. Tárgysorozatán püspök, E. K. Tanács és Nyugdíjpénztár évi jelentései, számadások, költségvetés és választások szerepeltek.

E. Főtanács az előterjesztett jelentéseket, a tárgyalás folyamán elhangzott hozzászólások és javaslatok figyelembevételével, elismeréssel elfogadta, kiemelve a lelkész továbbképzés és az énekvezérképzés szükségét. A Nyugdíjpénztár jelentésével kapcsolatban a Főtanács újólá kimondotta, hogy amennyiben az 1971. évre előírányzott fenntartói járuléka az év folyamán nem bizonyulna elegendőnek, az 1970. évi főtanácsi határozat értelmében, a nyugdíjintézetet egyházi központi juttatásban részesíti.

Főtanácsi Bizottság elismeréssel emlékezett meg Dr. Kiss Elek püspök, Dr. Barabássy László és Székely János főgondnokok egyházépítői munkásságáról.

A főtanácsi istentiszteleten Máthé Sándor székelykereszturi lelkész prédikált Jn 13, 34—35. alapján; az énekvezéri szolgálatot Utó Gyula torockói énekvezér végezte.